

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 13 października 2023 r.

Poz. 7674

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.53.2023 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 6 października 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463 i 1688) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, 1506, 1597, 1688 i 1890)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 1226/LXXVIII/2023 Rady Miejskiej w Sosnowcu z dnia 31 sierpnia 2023 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru położonego w rejonie ul. Stanisława Staszica, 3-go Maja, Chemicznej i Mariackiej.

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym, wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 31 sierpnia 2023 r. Rada Miejska w Sosnowcu podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru położonego w rejonie ul. Stanisława Staszica, 3-go Maja, Chemicznej i Mariackiej.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej: *upzp*) w dniu 6 września 2023 r. Rada Miejska w Sosnowcu przekazała organowi nadzoru uchwałę z dnia 31 sierpnia 2023 r., Nr 1226/LXXVIII/2023, a w dniu 14 września 2023 r. Wojewoda otrzymał dokumentację prac planistycznych, celem dokonania oceny zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 28 września 2023 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień. Z prawa tego Gmina nie skorzystała.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. W § 4 ust. 2 *uchwały* ustalono, że w granicach planu nie występują obszary, które wymagałyby określenia nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń, odnoszących się do obszarów szczególnego zagrożenia powodzią. Z kolei, w § 11 *uchwały* określono granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie przepisów odrębnych, w tym terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszarów osuwania się mas ziemnych. W pkt 3 tego paragrafu wskazano, że w granicach planu występuje obszar szczególnego zagrożenia powodzią w rozumieniu przepisów odrębnych z zakresu zagrożenia powodzią. Również w § 5 ust. 3 pkt 6 *uchwały*,

wśród wymienionych oznaczeń graficznych mających charakter informacyjny, zamieszczonych w legendzie rysunku planu – zawarto *obszar szczególnego zagrożenia powodzią*.

Oznaczenia tego terenu nie wskazano jednak ani w legendzie załącznika graficznego, ani na samym rysunku planu. Tak więc sformułowano niejasne i sprzeczne ze sobą przepisy, dotyczące obszarów w szczególny sposób zagrożonych powodzią. W jednym bowiem miejscu – § 4 ust. 2 – ustalono, że nie występują obszary szczególnego zagrożenia powodzią, a następnie – w § 11 ust. 3 *uchwały*, temu zaprzeczono. W ślad za ustaleniem, że obszary szczególnego zagrożenia powodzią na obszarze planu występują, winne zostać wskazane na rysunku planu granice tych obszarów, a w treści planu należało sformułować ograniczenia w ich zagospodarowaniu. Jednak tego nie uczyniono, pomimo, że w § 5 ust. 3 pkt 6 *uchwały* wymieniono *obszar szczególnego zagrożenia powodzią*, jako oznaczenie graficzne na rysunku planu, mające charakter informacyjny.

Te sprzeczne ustalenia nie pozwalają stwierdzić na podstawie treści planu i rysunku planu, czy w obszarze planu miejscowego znajdują się, czy też nie, tereny szczególnego zagrożenia powodzią. A jak wskazują mapy zagrożenia powodziowego, zamieszczone na Hydroportalu ISOK, w obszarze planu miejscowego znajdują się tereny zagrożone powodzią – zarówno dziesięcioletnią, stuletnią jak i pięćsetletnią. Brak określenia obszarów szczególnego zagrożenia powodzią stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 7 *upzp*, który nakazuje, by w planie miejscowym obligatoryjnie określić granice i sposoby zagospodarowania terenów, które podlegają ochronie na podstawie przepisów odrębnych, w tym obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz § 4 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587 zwanego dalej *rozporządzeniem*), który nakazuje, by w tekście planu miejscowego ustalać wymogi, dotyczące granic i sposobów zagospodarowania terenów narażonych na niebezpieczeństwo powodzi i podlegających ochronie z tego tytułu na podstawie przepisów odrębnych, gdyż nie wyznaczono terenów zagrożonych wystąpieniem powodzi o prawdopodobieństwie 1% i 10% oraz nie ustalono zasad i ograniczeń w zagospodarowaniu tych terenów.

Z kolei sprzeczne regulacje zawarte w tekście *uchwały* i na rysunku planu stanowią naruszenie zawarte w § 8 pkt 2 *rozporządzenia*, który nakazuje stosowanie nazewnictwa i oznaczeń umożliwiających jednoznaczne powiązanie treści planu z jego częścią graficzną, jak również dołączenie objaśnień wszystkich użytych oznaczeń. Konieczność zachowania spójności treści planu i załącznika graficznego można wywieść również z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – z art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1, które stanowią, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, a także że plan miejscowy uchwała rada gminy, przy czym jego część tekstowa stanowi treść *uchwały*, a część graficzna stanowi załącznik do *uchwały*. Sprzeczne i niejasne sformułowanie wymienionych wyżej przepisów planu miejscowego narusza także § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz. U z 2016 r. poz. 283 zwane dalej *ztp.*), zgodnie z którym przepisy redaguje się tak, by dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów wyrażały intencje prawodawcy.

Podobnie niekonsekwentne i sprzeczne ustalenia treści planu miejscowego dotyczą przestrzeni publicznych. W § 10 *uchwały* ustalono, że nie wyznacza się przestrzeni publicznych. Jednak w § 6 ust. 1 pkt 2 lit. c *uchwały* zakazano lokalizacji obiektów tymczasowych, za wyjątkiem obiektów związanych z organizacją placu budowy oraz związanych z imprezami okolicznościowymi, o których jest mowa w § 10 *uchwały*. Z kolei w § 13 ust. 9, ustalając nakazy zapewnienia minimalnej ilości miejsc postojowych dla rowerów, dopuszcza się ich grupowanie i lokalizację w obszarze przestrzeni ogólnodostępnej, o której mowa § 10. Tymi odesłaniami do przepisu, w którym nie wyznacza się przestrzeni publicznych wprowadzono zamęt, brak jednoznaczności, a nawet wewnętrzną sprzeczność, czym naruszono § 6 *ztp*.

2. W § 9 *uchwały* ustalono zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków. I tak w ust. 1 tego paragrafu ustalono obiekty i obszary wpisane do rejestru zabytków i na tej podstawie objęte ochroną konserwatorską. Jednak wpisana do rejestru zabytków, wskazana w tekście *uchwały* – w punkcie 4, wieża ciśnień zlokalizowana przy ul. Fabrycznej, nie została oznaczona na rysunku planu. Ponadto, nie ustalono żadnych warunków, nakazów, zakazów i zasad ochrony i opieki nad obiektami wpisanymi do rejestru zabytków i wymienionymi w tym paragrafie. Z kolei zabytkowy obszar wpisany do rejestru zabytków i wyznaczony na rysunku planu na terenie o symbolach: AD. 38 UR, AD.36 U, AD.35 U, AD.34U, AD. 1KD-W, nie został wymieniony w treści *uchwały*, a tym samym nie ustalono dla niego żadnych zasad zagospodarowania i ochrony.

W § 9 ust. 2 *uchwały* ustalono obiekty zabytkowe i obszary objęte ochroną konserwatorską na mocy niniejszej uchwały. W punkcie 2 tego paragrafu wymieniono 12 budynków zabytkowych, zlokalizowanych przy ul. Staszica 1-23, ale na rysunku planu wyznaczono tylko 11 takich budynków. Wyznaczona na rysunku planu strefa ochrony konserwatorskiej obejmująca otoczenie tych budynków nie została ustalona w tekście uchwały, a także nie przyjęto dla niej zasad zagospodarowania i ochrony. Naruszono więc art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (t.j. Dz. U z 2022 r. poz. 840 ze zm., zwanej dalej *uozoz.*), zgodnie z którym określając ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uwzględniać należy w szczególności ochronę zabytków nieruchomych, objętych formami ochrony, wraz z ich otoczeniem oraz ujętych w wojewódzkiej lub gminnej ewidencji zabytków. A ponieważ zgodnie z art. 7 ust. 1 i ust. 4 *uozoz.* formami ochrony zabytków są między innymi: wpis do rejestru zabytków oraz ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego – to konieczne było ustalenie w tym planie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń dotyczących zabytków. Jeżeli ochroną obejmuje się otoczenie budynków, ustalenia ochrony powinno obejmować również wyznaczone strefy ochrony konserwatorskiej.

Naruszono również art. 18 ust. 1 i ust. 2 *uozoz.*, zgodnie z którymi ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy określaniu ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W szczególności określa się w nim rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony oraz przywracania zabytków do jak najlepszego stanu, a także takie przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu, które uwzględniają opiekę nad zabytkami. Takich ustaleń nie poczyniono odnośnie zabytków i obszarów zabytkowych wpisanych do rejestru zabytków, a także strefy ochrony konserwatorskiej objętej ochroną na mocy planu miejscowego. Naruszono tym samym także art. 15 ust. 2 pkt 4 *upzp.*, który nakazuje by w planie miejscowym obowiązkowo określić zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz § 4 pkt 4 *rozporządzenia*, zgodnie z którym zasady ochrony zabytków powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych na podstawie ustaleń planu miejscowego, w tym nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

3. W § 17, 18, 19, 20 *uchwały* dokonano szczegółowych ustaleń dla terenów zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, oznaczonej na rysunku planu symbolem **MW**. Z kolei w § 23 *uchwały* dokonano takich ustaleń dla terenów zabudowy usługowej, oznaczonych na rysunku planu symbolem **U**. W ustaleniach tych pominięto jednak, wyznaczone na rysunku planu, tereny oznaczone symbolami **AD.16 MW**, **AD.33 MW** oraz **AD.27 U**. Ponadto, nie oznaczono żadnym symbolem ani nie dokonano żadnych ustaleń dla terenu zaznaczonego na rysunku planu kolorem białym, i położonego pomiędzy terenem o symbolu **AD.34 U**, a terenem **AD.1KK**. Tym samym, dla wymienionych wyżej terenów, nie zrealizowano podstawowego celu sporządzania planu miejscowego, wskazanego w art. 14 ust. 1 *upzp.*, jakim jest obowiązkowe określenie przeznaczenia terenów. Naruszono zatem przepisy art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 *upzp.* oraz § 4 pkt 1 *rozporządzenia*, które jednoznacznie nakazują, by ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów zawierały określenie przeznaczenia poszczególnych terenów, zasady ich zagospodarowania oraz zasady kształtowania zabudowy i wskaźniki zagospodarowania terenu. Naruszono także przepisy wymagające spójności treści uchwały z jej załącznikiem graficznym, które wskazano już w 1 punkcie niniejszego rozstrzygnięcia.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę. Wskazane powyżej naruszenia przepisów mają wpływ na całą uchwałę.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że uchwała Rady Miejskiej w Sosnowcu Nr 1226/LXXVIII/2023 z dnia 31 sierpnia 2023 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sosnowca dla obszaru położonego w rejonie ul. Stanisława Staszica, 3-go Maja, Chemicznej i Mariackiej, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczy przepisy, w związku, z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stało się konieczne i uzasadnione, a zatem należało orzec, jak w sentencji.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapala

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.